

ENRIC PUJOL I CAYUELAS

NOU ESTADI

CINQUANTA
ANYS
FENT
HISTÒRIA

NOU ESTADI

50 anys fent història

ÍNDEX

SALUTACIÓ DEL PRESIDENT, <i>per Josep Maria Andreu</i>	7
PRÒLEGS, <i>per Santiago Palanca i Santiago Coch</i>	9
PART I. L'EVOLUCIÓ	
Capítol I. L'ADN grana	15
Capítol II. Els camps de futbol.....	25
Capítol III. Marxar de l'avinguda Catalunya.....	41
Capítol IV. Construcció del Nou Estadi.....	53
Capítol V. Inauguració del Nou Estadi.....	65
PART II. LA COMPETICIÓ	
Capítol I. La dècada dels anys 1970	83
Capítol II. La dècada dels anys 1980.....	105
Capítol III. La dècada dels anys 1990	127
Capítol IV. La dècada dels anys 2000.....	143
Capítol V. La dècada dels anys 2010	161

Capítol VI. La dècada dels anys 2020	173
Capítol VII. Partits èpics	185
Capítol VIII. Els jugadors	197
Capítol IX. Entrenadors, delegats, metges, massatgistes, secretaris, tècnics, segons entrenadors i assistents	247
Capítol X. Presidents, directius i socis	263
Capítol XI. Periodistes i el Museu	273
Capítol XII. Àrbitres	281
Capítol XIII. Rivals i resultats	285
Capítol XIV. Les ratxes	301
Capítol XV. Jocs Mediterranis 2018	309
Capítol XVI. Avinguda de Catalunya	311
Capítol XVII. Genuine i les penyes	327

PART III. ELS PARTITS

Capítol I. Els partits de lliga i les copes (febrer 1972 / febrer 2022)	335
--	-----

El Tinter • 172

NOU ESTADI

50 anys fent història

ENRIC PUJOL I CAYUELAS

▣■ Cossetània

Editat amb la col·laboració de:

Primera edició: novembre del 2022

© de l'edició:

9 Grup Editorial

Cossetània Edicions

C. de la Violeta, 6 • 43800 Valls

Tel. 977 60 25 91

cossetania@cossetania.com

www.cossetania.com

© del text:

Enric Pujol i Cayuelas

© de les fotografies:

Arxiu Club Gimnàstic de Tarragona

Disseny i composició: 3 × Tres

Impressió: Romanyà Valls, SA

ISBN: 978-84-1356-223-0

DL T 1067-2022

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre, ni la seva incorporació a un sistema informàtic, ni la seva transmissió en cap forma ni per cap mitjà, sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per gravació o altres mètodes, sense el permís previ i per escrit dels titulars del *copyright*.

A Cheles, veritable amor i motor de la meva existència.
Escriure llibres suposa sovint sacrificar la vida de parella.

Al millor equip d'amics que podia formar mai,
alineats junts durant més de cinquanta anys:
Antonio Vives, Emilio Vives, Javi Martín, Toni Aranda,
Quique Espejo, Pepe Lluís, Nicolás Villacorta (EPR),
Tito Aguinaga, Ramon Magarolas, Pep Baiget,
Pau Díez, Jordi Gornals i Luis Martín.

SALUTACIÓ

El Nou Estadi de Tarragona està d'aniversari i tots els nastiquers ens sentim orgullosos de celebrar aquest mig segle de vida.

50 anys d'història d'un recinte esportiu únic i referent a la província, capaç de congregar a 14.500 espectadors, convertint-se en l'estadi amb més capacitat del territori.

Des del 1972, pel Nou Estadi han passat desenes de milers de socis de l'entitat i aficionats al futbol que han gaudit de grans partits dels jugadors que han defensat l'escut del club poliesportiu degà de l'Estat. Les grades del Nou Estadi estan plenes de sentiment, il·lusió, patiment i esperança en cadascun dels partits.

Personalment, ha estat un orgull viure-ho en primera persona. Són molts moments màgics els que hem viscut. Gols cridats, abraçades de victòria i celebracions històriques en els ascensos assolits. Especialment el de la temporada 2005-2006 a Primera Divisió. Un any on la ciutat i el territori es van bolcar en fer-ho possible. El Nou Estadi desprenia una emoció indescriptible gràcies a la comunió entre jugadors i afició, que va ser clau per situar Tarragona novament a l'elit de la Lliga de Futbol Professional.

De ben segur que en un futur pròxim tornarem a ser partícips de grans moments gloriosos, no només nosaltres, també els nostres fills i nets que seran els encarregats de continuar el llegat escrivint la història del Nou Estadi amb majúscules.

Amb aquestes línies vull agrair el treball de tots els directius, treballadors, jugadors i tècnics que amb el seu esforç han contribuït al creixement del Nou Estadi i també del Gimnàstic de Tarragona.

També a l'Ajuntament de Tarragona i, evidentment, aquest aniversari tan especial cobra més força amb el suport de tots els socis que anualment han mostrat la fidelitat a l'entitat i que han transmès el seu sentiment pel Nàstic als seus amics i familiars. Junts som més forts i el Nou Estadi és un fortí quan tots hi som.

Visca el Nàstic i visca Tarragona!

Josep Maria ANDREU I PRATS
President del Gimnàstic de Tarragona

(Tarragona, 1961)
President del Club Gimnàstic dels anys 2001 a 2022
President de la SAD dels anys 2003 a 2006 i de 2011 a 2022

PRÒLEGS

EL NÀSTIC, UN PASSAPORT A LA PRIMERA

Estava al juvenil de l'Àncora i jugàvem al vell camp del Torreforta i aquell dimarts 1 de febrer de 1972 es va suspendre l'entrenament per poder anar a la inauguració del Nou Estadi. A darrere el gol de muntanya vaig viure el Nàstic-Barça. Qui m'havia de dir a mi que quatre anys després debutaria al primer equip...

La passió pel futbol ve dels meus germans grans, els quals tots han estat molt connectats amb aquest esport i a mi em prenién als partits i entrenaments. Al Nou Estadi vaig assistir com a mínim a una dotzena de partits fins que vaig fitxar pel Nàstic.

Admirava a jugadors com Ángel, Lloret, Prieto i Zamora, amb els quals vaig arribar a coincidir. En cloure la temporada 1975/76 amb el Torreforta, que per cert va ser molt bona, el president del Nàstic Josep Maria Dalmau va signar el meu contracte.

El dia del debut contra el Yeclano és un record meravellós. Als 10 minuts de la segona part el tècnic Sanjuán em diu que surti; a mi al començament em van tremolar les cames, però en pic vaig tocar la primera pilota ja vaig gaudir, amb la sort que a la mitja hora vaig marcar el 2-0.

A partir d'aquell partit em vaig sentir futbolista. Han estat set temporades al Nàstic i orgullós d'ostentar el rècord de gols al Nou Estadi amb 48. I viure dos ascensos consecutius fent gaudir els espectadors. Això no té preu.

Quan vaig venir en partit de Copa amb la samarreta de l'Espanyol, que el Nàstic ens va eliminar, vaig sentir unes sensacions rares, però el públic, com sempre, em va tractar molt bé.

El futbol pot evolucionar molt, però el sentiment que el jugador sent a la gespa no canviarà mai. Un moment molt emotiu va ser quan el meu fill Miguel va debutar amb el Nàstic. Era com una mena de prolongació del cognom; i al marcar gols també va suposar que fòssim l'únic pare i fill que han marcat al Nou Estadi.

Quan l'Enric em va demanar per escriure el pròleg em va fer molta il·lusió, perquè les nostres vides (la meua com a futbolista i la seva com a periodista) han anat molt paral·leles des del començament fins ara.

Feliç aniversari, Nou Estadi!

Santiago PALANCA MOLINA

(Lucena, Còrdova, 1957). Jugador del Nàstic de 1976 a 1982 i de 1987 a 1988. Màxim golejadore del Nou Estadi amb 48 gols

UN CAMP, UNA HISTÒRIA, UN MÓN

Cada partit té la seva història i, per tant, estic lligat al Gimnàstic de Tarragona a través de moltíssimes històries que no podria explicar senceres en aquestes línies, però sí que les intentaré resumir. En total, he vestit la samarreta dels meus somnis durant 528 partits, cadascun dels quals especial per a mi.

Ara bé, els que més se m'han quedat gravats a la ment són els 241 enfrontaments de Lliga que he disputat al Nou Estadi, a Tarragona, amb la meua gent donant-me l'àlè en cada sospir. Duels contra rivals portant al pit l'escut que més he estimat i que estimaré, 241 batalles amb una finalitat única, 241 cites amb la història del club del meu cor i 241 ocasions per demostrar que el Nàstic és un sentiment i que defensar-lo és el més preciós que a algú li pot passar en la seva vida. No entendria el futbol d'una altra manera i així ho he intentat deixar palès en cada jugada, cada centrada, cada xut i cada segon que he estat defensant la grana del meu cor.

Més enllà dels èxits i fracassos durant tots els anys que he estat al Nàstic, tant com a jugador com després realitzant les diverses tasques que m'han encomanat, poso sempre per sobre de tot els valors que representa ser del Nàstic, estimar el club i lluitar per ell.

De fet, quan un és del Nàstic en algun moment de la seva vida, mai deixa de formar part d'una família que, amb el pas del temps, mai canvia, sinó que s'engrandeix més i més i que sempre té un forat per acollir un nou membre.

He jugat Lliga, Copa del Rei i Copa de la Lliga. He portat la samarreta del Gimnàstic de Tarragona a Tercera Divisió, Segona Divisió B i Segona Divisió A. He viscut victòries, empats i derrotes. També alegries i decepcions. He arribat a marxar a casa molt fotut o molt alegre per un resultat. Però sempre, repeteixo, sempre, orgullós d'haver-me deixat la pell per l'equip dels meus amors.

Santiago COCH CASTILLO

(Vimbodí, 1960). Va ser al Nàstic com a jugador de 1977 a 1994.

Ha format al cos tècnic de 1994 a 1996 i de 2007 fins a 2019.

Jugador amb més partits de lliga al Nou Estadi 241

PART I
L'evolució

CAPÍTOL I

L'ADN grana

«La tradició s'hereta però també es conquereix.»

Sovint em pregunto per què dispo de d'un sentiment grana tan arrelat; per què batega el meu cor amb tanta passió envers el Club Gimnàstic; per què aquesta fidelitat pètria envers uns colors, un escut, un club resulta tan infrangible que s'ha convertit en el meu ADN grana... El futbol suposa un estil de vida per trencar amb la rutina diària, una necessitat per transformar l'esperit, un estat d'ànim.

El meu deliri i el desfermat rampell pel futbol ha estat genètic, inoculat primer per l'avi patern i després pel meu pare. D'infant ja vaig prendre la decisió de convertir el futbol en un requisit innegociable per gaudir de la vida, una mena de dogma de fe que dispo de dels seus sants, els seus màrtirs, les seves penitències, les seves peregrinacions i també de tant en tant contempla algun miracle; i ja d'adult la sinergia vital va convertir-lo en una part cabdal de la meva professió periodística.

De petit en aquella Espanya ennegrida pel llarg i repressor franquisme la festivitat del diumenge era un raig radiant de sol net que enllumenava un seguit de rituals repartits durant tot el dia, un sinònim de joia.

Començar el diumenge llevant-te del llit per esmorzar la xocolata desfeta de la iaia sucant-hi crostons de pa torrat; en acabar, la mare et mudava per assistir al migdia a la missa en llatí a l'església dels Pares Caputxins al carrer de Rovira i Virgili; després, passàvem pel quiosc de la Rambla Nova davant de les Teresianes a comprar el *Tío Vivo*

(Ibáñez ha estat el meu ídol) per matar l'avorriment durant la llarga setmana, i no podia faltar, per a les postres, el tortell de pasta de full o el braç de gitano de crema de l'Arimany al carrer de Canyelles.

De tant en tant els pares em portaven a fer el vermut al Bar Gol del carrer de Méndez Núñez, un local amb les parets folrades de fotografies del Nàstic a l'etapa de Primera malmeses per l'oli i el fum dels fregits. Allà preniem una tapa de sípia amb allioli i uns *berberechos* (encara no els coneixíem com a escopinyes) amb les corresponents canyes amb l'escuma que deixava un bigoti blanc dalt dels llavis.

Després del dinar per fi arribava el moment màgic, fascinant, d'anar a peu a gaudir de l'encontre del Nàstic al camp de l'avinguda de Catalunya. En acabar el partit, caminàvem fins a la Rambla, davant les oficines del club, per veure escrits amb guix en una gran pissarra penjada en una farola els resultats de la jornada.

Quedava el darrer capítol dominical, que es produïa a les nou i trenta del vespre, quan al menjador de casa el pare posava el transistor (un Inter amb funda de pell marró) sobre la taula coberta amb les estovalles de quadres per escoltar el programa de Ràdio Tarragona *Jornada Deportiva* amb els resultats i les cròniques dels partits del Nàstic, Tortosa, Torreforta i Reus. Qui m'havia de dir que deu anys després seria jo qui presentaria i dirigiria aquell espai radiofònic...

Hi havia altres companys de classe als qui el futbol els avorria i el diumenge a la tarda optaven per anar al cinema del Col·legi La Salle, on, per cinc pessetes, podien veure dues pel·lícules (una sempre era un western); a la cantina compraven uns caramels de Coca-Cola, embolicats amb un paper amb la bandera americana, que tenien un gust molt bo. D'altres amics que ja disposaven de tele, en blanc i negre, es quedaven a casa per veure *Bonanza*, els dibuixos dels *Pica-piedra* i el musical *Escala en hi-fi*.

UNA AFICIÓ PRECOÇ

Als 8 anys ja em vaig sentir cridat per una mena de veu superior que em convidava a iniciar-me en la pràctica de la litúrgia dominical d'assistir devotament als partits del Nàstic, plogués, fes molt fred, nevés (sí, abans encara nevava) o ofegués la calor.

Servidor traient el número per al sorteig de la pilota a la mitja part d'un Nàstic-Adrianenc (2-0) del setembre de 1959.

Equip del Nàstic de la temporada 1968/69: Bescós (entrenador), Vega, Gracia, Galdona, Descarrega, Echeverría, Sanjuan, Palau; a sota, Sarabia, Rojas, Serer, Riera i Pons.

Situat als darrers esgraons de ciment de la general, en direcció al gol del tennis de l'avinguda de Catalunya, vaig començar a convertir-me en un petit i perseverant militant grana; però no hi anava per passar l'estona com feien la resta de nens de la meva edat, no; jo podia declinar l'alineació del Nàstic millor que els verbs irregulars; coneixia com vestia el rival (llavors no es canviaven les camisetes com fan ara obligats pel marxandatge) i, a més, podia traduir tota la terminologia futbolera utilitzada de manera tan natural per la gent gran.

Sabia que l'*offside* era el fora de joc; el *free-kick*, una falta directa; l'*out*, la sacada de banda; el *maillot*, la camiseta, o el *linesman*, l'assistent, perquè els vells aficionats encara utilitzaven uns quants anglicismes. Fins i tot n'hi havia, pocs, que a l'àrbitre li deien el *referee*.

Vaig alimentar el meu nasticisme ensumant les bafarades dels puros dels veïns del voltant (caliquenyo, fàries, toscans, canaris i suposo que algun havà); ara de gran soc fumador de puros i client de l'estanc Núria de l'avinguda de Catalunya, que en aquells anys ja existia ubicat sota del gol del marcador i que ara porta el Sergi de la tercera generació.

L'aroma forta de cafè (expres, cigaló o trifàsic) del bar del camp tocant al frontó envaïa l'entorn, barrejat amb la colònia Varon Dandy que es posaven els senyors de cabells engomats (als nens les mames ens perfumaven amb Nenuco); una altra olor forta, similar a la que ensumes quan passes per una botiga d'articles de cuir, era la del liniament Sloan, empastifat per les cames dels futbolistes que pujava des de la gespa, un unguent per evitar les estrebades musculars.

DICCIONARI DE RENECS

També vaig aprendre els primers renecs vessats pels aficionats més impulsius cap als jugadors de casa i de fora: *gos*, *toia*, *mala bèstia*, *titot*, *paquet*, *inútil*, *dropo*, *cagueta*, *carallot*, *caracul*, *tros d'ase*, *burro*, *cagarro*, *figaflor*, *panot*, *capsigrany*, *ninot* i d'altres més gruixuts que anaven adreçats al pobre àrbitre, com *cabró*, *fill de puta* o *la puta que et va parir*, *avorto*, *banyut*, *setmesí*, *maricón*, *cigala*, *donat pel cul*, *malparit*, *ta mare treballa a Ca la Carola* (bar de meques de la Part Alta); fou un curs intensiu de llenguatge oral barroer.

CLAVES DEL MARCADOR SIMULTANEO "DARDO"

CUADRIC. BLANCA Y NEGRA Penalty parado	NESCAFÉ ES UN PRODUCTO NESTLE Las Palmas-Valencia	CHAMPANA "LACRIMA BACCUS" LAVERNOYA At. Madrid-Hércules	CHAPA ROJA Cambio portero						
CUADRO NEGRO Jugador expulsado	RADIO - LUZ PHILIPS Celta-R. Madrid	EL MEJOR DE TODOS LOS TIEMPOS LICOR 43 Leonesa-Alavés	DISCO ROJO Penalty en contra						
CUADRIC. ROJA Y BL. Gol marc. propia puerta	CAMISETAS MARCA ocean Murcia-Coruña	PORTATE RISPARNO OLIVETTI Pluma 22 At. Bilbao-Sevilla	FLECHA FRANJAS BLANCAS Y NEGRAS Averia Tel						
CHAPA AMARILLA Lesionado vuelve	PIDALOS A SU PROVEEDOR PAÑOS Bambara Español-Valladolid	EL MEJOR YOGHURT DANONE It. Sociedad-Barcelona	FLECHA BLANCA Partido suspendido						
CHAPA AZUL Lesionado retirado	Al producirse los medios tiempos y finales se	2.ª DIVISION	facilitarán los resultados en los costales centrales						
	B Tarrasa L Lérida H Badajoz A At. Tetuán J Cádiz Jaén	C Caudal S Sestao E Esp. Tánger G Granada F Ferrol O Oviedo	N S T	FRANJAS ROJ. Y BL. Penalty fuera					
GOLEADORES DE LOS EQUIPOS CATALANES									
Durante un minuto después de anunciado el gol, se colocan unos números rojos sobre fondo blanco que indican:									
1	2	3	4	5	6	7	8	9	0
INT. IZQ.	INT. DER.	VOL. IZQ.	DEF. IZQ.	EXT. DER.	VOL. DER.	DEL. CEN.	DEF. CEN.	EXT. IZQ.	DEF. DER.
El color de las flechas indica: Amarillo, 1.º tiempo; Verde, descanso; Rojo, 2.º tiempo; Negro, fin partido.									

Queda terminantemente prohibida la reproducción total o parcial de estas claves

Retall de diari amb el Marcador Simultáneo Dardo, temporada 1955/56.

Abans de l'inici del partit es produïen quatre moments esperats amb anhel: primer, treure de la butxaca de l'abric el retall del diari amb el Marcador Simultáneo Dardo per poder seguir la jornada de lliga mirant el panell metàl·lic situat damunt dels lavabos, a la Penya Garrofer, amb els resultats dels partits de la travessa; segon, desembolicar el xiclet Cheiw de menta, allargat, que havia de durar tot el

partit; tercer, esperar que el pare comprés cinc butlletes per al sorteig, al descans, de la bimba (a pesseta el numerat, per la pilota, cridava el noiет recurrent tota la general) que mai ens va tocar; i quart, escoltar per la megafonia la marxa militar americana *Barres i estrelles* (composta l'any 1897) en el moment que els jugadors sortien pel túnel de vestidors a la gespa de l'avinguda de Catalunya per l'inici del partit.

Una curiositat, aquells anys era típic jugar al futbolí, a la ciutat hi havia una desena de bars i centres recreatius que en tenien algun; la majoria dels jugadors de plom estaven pintats de blanc (Madrid), blaugrana (Barça), blanc-i-vermell (Athletic) o blanc-i-blau (Espanyol), però ni havia un, al bar La Joia de la Rambla, que els futbolistes immòbils a la barra de ferro anaven vermells amb pantaló blanc i, els rivals, roig-i-negre; nosaltres hi anàvem per jugar amb les manetes dels que portaven els colors del Nàstic.

Recordo també a mitjans dels anys 1960 quan la Fira de Pasqua es posava davant de les muralles i obria el Dissabte de Resurrecció al vespre. Els dies de partit al sortir de l'avinguda de Catalunya els pares ens hi portaven per gaudir de les atraccions com els autos de xoc Badalona, els Caballitos Martí, el Látigo Pérez, el Tren de la Bruixa, les casetes de tir i les tómboles; menjar ametlles garrapinyades o els núvols de sucre enganxats a un pal de fusta. Els adults es delien per anar al Teatro Argentino, on es deixava veure una mica de pit i cuixa; nosaltres hauríem d'esperar uns quants anys.

AQUELLA ENTRANYABLE FAUNA GRANA

El dilluns en sortir del Col·legi La Salle a la plaça de la Imperial al Tàrraco, després d'haver comentat el matx del dia abans amb els companys futboleros, tocava comprar el *Lean* (un setmanari en què sortien les cròniques de tots els partits inclosos els de regional amb força fotos) i amarar-se les alineacions com si fossin la llista dels reis gots.

Compartíem aquella zona de la general de l'avinguda de Catalunya amb un nombrós grup de personatges molt peculiars, singulars, únics, als quals vaig batejar amb tot l'afecte del món com la nostra estimada *fauna grana*.

Allà hi convíviem un guixaire ros panotxa de cabells arrissats i de sortides molt celebrades; un paleta andalús del Betis amb l'escut a l'ullal de la jaqueta; un lampista pesat com el plom; un parell d'oficinistes de cara trista i avorrida; els botiguers sempre junts (un de queviures del mercat, un altre de fruita del carrer del Governador González, un matrimoni d'una merceria del carrer de Reding i un quart molt gros que era bodeguer de la Part Alta). Mecànics i planxistes amb les ungles de dol, artistes del renec; un metge ginecòleg amb barret de pelfa i un parell d'advocats impol·luts; un geperut petit i un barber llarg com un sant Pau; un funcionari de l'INSS que sempre preguntava «contra qui juguem avui?»; un treballador de la Coca-Cola, una enciclopèdia del futbol, amb el seu cunyat que era pintor; un serraller que havia jugat a bàsquet amb el meu pare...

PROFESSIONS MOLT VARIADES

Dos mestres d'acadèmia, un sempre amb una americana de pana marró, un carter que lligava el tabac de picadura amb molta cura, un forner escarransit i un carnisser gras amb unes mans com pans de pagès, un ferroviari amb un barret amb fulls de diari que feia allà mateix amb molta traça, els estibadors del port amb la cara vermella a punt d'esclatar, un parell de taxistes amb la gorra sota el braç; dos cambrers —un era el meu padrí Norbert—, que sempre arribaven amb el partit començat quan acabaven el servei; un guàrdia urbà defensor dels jugadors de casa.

Un matalasser escanyolit, un sereno mig adormit, un vocalista d'un grup de rock amb grenyes, un practicant de la Monegal, un professor d'autoescola amb la seva xicoteta estrangera, un gestor calb i un capellà amb sotana amb la imatge de sant Magí a la pitrera, dos exfutbolistes dels anys 1920 amb bigoti i un escuradents a l'orella molt entesos, un sabater coix i un drapaire amb boina i espartenyets.

Un filipí jubilat amb la seva parella infermera, una de les poques dones que anava al futbol; també hi havia unes perruqueres molt mones amb collarets de perles i unes dependents de botigues de roba amb els nuvis encorbatats; ah!, i dues noietaes que treballaven a la fàbrica de camises Seindensticker de la carretera de València (jo em vaig

enamorar de la rosseta que anys després es va casar amb un jugador de l'amateur); un sastre i un militar sempre junts (avui dia s'entén millor); dos treballadors de banca, un del Central i l'altre del Mercantil.

Un professor de matemàtiques; dos pagesos enfaixats i un xofer de la Diputació; un parell d'homes del Frente de Juventudes parlant en castellà i amb ulleres fosques; un auxiliar de la Farmàcia Sanromà i un senyor que era del PSUC (clandestí, és clar) que no parlava, suposo, per si les mosques.

Un zelador de Joan XXIII i el seu germà, que tenia una cama de fusta; un agent d'assegurances borni i un senyor molt seriós que treballava a l'Ocaso, i també un empleat de la Cambra de Comerç, de frases sarcàstiques, amb el seu cunyat futbolista d'un equip de la regional. I un pescador, negrot de cara, que no parava d'escopir a terra.

AFICIONATS CONEGUTS PEL RENOM

Un directiu de la fàbrica d'olis Abaco amb un cridaner mocador al coll; o aquell tarragoní que treballava a Barcelona i sempre que podia es plantava a la graderia fumant amb pipa; i el senyor de l'ull de vidre que en un partit contra el Reus en una baralla l'hi van fer saltar i tothom solidàriament buscant per terra l'ull del bon home.

Sense oblidar uns quants individus coneguts pel seu renom: el Capsonoro, un treballador de la brigada municipal que no parava de parlar; el Llonguet, un forner menut i rabassut; el Llepanúvols, un exjugador de bàsquet; el Faruq, un home grosset molt moreno i amb una cadena d'or penjant del coll, el renom li venia perquè semblava el rei d'Egipte dels anys cinquanta; el Manyo, un gruísta d'un poble de Terol; l'Enganya-rajoles, un mosso de magatzem que arrossegava una cama, i l'Indio, un casteller de la Colla Vella de camisa blava.

El Pepsiglàs, un venedor de plàstics del mercadet amb una cadena d'or penjada del canell; el Mec-mec, un noi disminuït que el deixaven entrar i que anava pel carrer pensant que era un cotxe i imitava el so del clàxon; el Portaavions, un conserge de banca, menut i amb un cap enorme; el Pit-i-cuixa, un putero escarransit; i una parella molt curiosa, ella era la Geganta, molt alta i deien que de vida alegre, i el seu marit, el Manso, que tenia cara de consentit; i el Cagat-i-pixat, un passant d'advocat de cabells de panotxa que no trobava res bé.

Cada diumenge no calia passar llista, hi érem tots puntuals com un rellotge suís, com una gran família, a l'entorn d'una taula immensa (el terreny de joc), amb la qual només ens unia un estret sentiment nastiquer que ens corria per les venes, era la sang grana.

L'OLIMP DELS DÉUS GRANES

La passió pel futbol i més en concret pel Nàstic es va mantenir ferma superant el pas de la pubertat, sedimentant-se en la majoria d'edat i enfortint-se amb el pas del anys, un amor que m'ha acompanyat per sempre sense fissures ni dubtes.

Volia ser futbolista, no va poder ser; volia ser el locutor que cantés les alineacions per la megafonia, tampoc; volia ser el narrador que transmetés els partits del Nàstic per Ràdio Tarragona EAJ33, i això sí que ho vaig aconseguir, estrenant-me l'any 1974 amb un Nàstic-Sabadell.

El dia que de juvenil amb el Gimnàstic La Salle vaig poder debutar a la gespa de l'avinguda de Catalunya vaig sentir unes papallones que volaven per l'estómac i una tremolor a les cames; era com entrar en un estat catàrtic. La glòria va ser molt efímera, tres partits jugant de central.

En el decurs de les temporades, embadalit pels futbolistes que vestien la samarreta del Nàstic, vaig crear el meu Olimp particular on col·locava sobre les imaginàries peanyes de marbre els déus granes: Valero Serer, Martín Echeverría, Cinto López, Fernando García Ramos, Pablo Gallastegui, Antonio Lloret, José Manuel Prieto... Després en van venir d'altres, però ja van ser més de carn i ossos.

I va arribar el febrer de 1972 quan ens va tocar emigrar amb dolor, amb desconsol, marxar de la proximitat, la familiaritat i la comoditat de l'avinguda de Catalunya a la dependència del vehicle per poder continuar animant el Nàstic en un gran estadi a la partida de la Budellera. Van passar els anys, les temporades, molts socis es van quedar pel camí, però van arribar noves generacions que es van sumar a la causa. Nosaltres encara gaudim del gran privilegi de poder continuar caminant junts compartint penes, patiments i aficcions barrejades amb alegries, gaubances i joia.

QUÈ PRETÉN SER AQUEST LLIBRE

Ara el Nou Estadi ha fet mig segle de vida en què jo com a llogater del meu seient a la Preferent primer i després a la tribuna hi he estat present des de la seva estrena, sempre com a soci i a partir de 1973 exercint la grata feina de periodista. Dels 1.065 partits oficials jugats al Nou Estadi n'he presenciat 1.016.

L'invent del futbol va començar a Anglaterra, a la meitat del segle XIX, primer sent un simple joc, després ja es va convertir en un esport reglat, per transformar-se en poc temps en un gran espectacle i ara ja és un negoci globalitzat i servit al saló de casa, però malgrat tot es continua movent per emocions i el llibre vol ser un despertador d'aquests sentiments sacsejant la memòria.

NOU ESTADI: 50 ANYS FENT HISTÒRIA convida a fer un viatge per la nostàlgia, pel passat, per retrobar-nos amb la nostra infantesa, joventut i per descobrir com era el Nàstic dels orígens i com ha canviat o com ens l'han canviat.

Aquest mig segle de vida de l'equip de futbol del Nàstic ha estat una veritable muntanya russa que ha baixat fins al pou de Tercera, tot passant per la Segona B, on s'ha aturat moltes, massa temporades; ha paladejat la categoria de plata, i ha arribat a assaborir l'embadaliment des del cim de la Primera Divisió. La temporada passada es va estrenar una nova categoria, la Primera Divisió de la RFEF.

He volgut escriure la biografia del Nou Estadi desvelant tots els secrets que restaven amagats, guardats en les seves entranyes... i que es poden explicar. El llibre també vol ser un sentit i merescut reconeixement a totes les generacions de socis del Nàstic que han passat per l'avinguda de Catalunya i el Nou Estadi, i especialment a les sagues, en el meu cas cinc generacions: el meu besavi Estanislau Pujol Pastò (soci núm. 7 en morir l'any 1946); el meu avi Enric Pujol Menescal (soci núm. 8 en morir l'any 1959); el meu pare Enric Pujol Perramón (soci núm. 1 en morir l'any 2011); Enric Pujol Cayuelas (soci núm. 111), servidor; i el meu fill Oskar Pujol Peralta (soci núm. 251).

Que gaudiu amb aquesta lectura! Deixeu-vos atrapar pel relat íntim d'un amor que és etern, fins que la mort ens separi. Nou Estadi, felices noces d'or. Per molts anys!